

At dette i vore Dage ikke mere er Familiens og Enkelthusholdningens snevre Verden, behøver næppe at bevises. Haandværk, Husboldning, Samfærdsel, Handel, Vidskab, alt har udviklet sig fra den største Enkelthed til den mest sammensatte Samvirken af tusindartede Kræfter. Mekanismen i al Produktion er bleven uendelig mere indviklet, og saa skulde Kvindernes Arbejde i Køkken og Hus modstaa Udviklingens Lov og med sine primitive Metoder gribe ind i den moderne Verdens vældige Urværk? Alene Kvindekønnets historiske Opgaver skulde vedblive at være de samme som for Tusinder af Aar siden, medens rundt om Verden med utrolig Hurtighed skifter Udseende? — Nej, tydeligere end i disse Dage kan det ikke indprentes Kvinderne: Ikke med den ædlest Vilje og ikke med den mest opofrende Hjælpsomhed bygger man i vore Dage med paa Fremtidskulturens Bygning; dertil kræves en grundig Viden, en planmæssig Indøvelse, Evnen til paa ethvert Omraade at beherske alle Arbejdssystemer, og den enkeltes fuldstændige Indordning under det offentlige Livs Samfundsorganisme. Familielivets snevre Horizont udvikler hos Kvinderne Udygtighed og Begrænsethed. Den drager deres Syn nedad ved stadig at rette det mod smaa, begrænsede og personlige Maal, den lammer deres Handlekraft, fordi den lader den ligge brak og henvisne til ingen Nytte eller i det mindste aldrig anspænder den til det yderste. Den stækker hos dem den glade Virkelyst, den Sikkerhed og dristige Foretagsomhed, som driver Mændene til at udføre aandelige Bedrifter, ogsaa Krigsbedrifter, og som kun udvikler sig hos den, som virkelig kan og formaar noget. Tusinder af Kvinder føler nu i deres Lyst til at være med i Arbejdet, i deres brændende Længsel efter ligesom Mændene at ofre sig for

Fædrelandet, deres Afmagt som en bitter Smerte. Planløst gaar de fra det ene Arbejde til det andet ude af Stand til at udrette noget betydningsfuldt og helt, til strax at udfylde de Huller, som Krigen har revet, det være sig paa fysiske eller aandelige Omraader. Den samme Indsats af Anstrengelse, Kraft og moralsk Vilje, som her hver Dag og hver Time gøres, kunde have baaret mangfoldige Frugter, hvis den skølet og sikker og i klar Erkendelse af Maalet var traadt i Virksomhed paa det rette Sted. — — —

Denne frygtelige Krig vil drage mange frugtbringende Følger efter sig. For Kvinden vil den blive en ny Drivfjeder i Kampen for fuld Medbestemmelsesret i Samfundslivet, men paa den anden Side ogsaa en Spore til i højere Grad end før at træde i Samfundets Tjeneste.

Wally Zepeler
i »Sozialistische Monatshefte«,
Berlin.

Fra Rigsdagen.

„Medlemmer“ istedetfor „Mænd“.

I „Lov om Foranstaltning imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme“ af 31. Marts 1900, i § 1, 1ste og 6te Stykke staar, at Epidemikkommissionen (henholdsvis Oversundhedskommissionen), — foruden af Politimesteren og Distriktslægen (henholdsvis Amtmanden og Fysikus) — skal bestaa af 3 for en Tid af 3 Aar valgte Mænd.

I det Forslag til en ny Affattelse af nævnte Lov, som af Justitsminister Zahle blev fremsat i Landstinget d. 16. Decbr. 1914, er Ordet „Mænd“ foreslaaet ombyttet med Ordet „Medlemmer“, saaledes at fremtidig (fra 1. April 1915) ogsaa Kvinder kan blive Medlemmer af ovennævnte Kommissioner, hvilken Forandring „Kv. og S.“ selvfølgelig hilser med Glæde og Paaskønnelse.

Nogle Erindringer om Mathilde Fibiger.

Ungdomsbillede.

Naar Julen nærmer sig og man i Tankerne gaar tilbage til Juletid i Barndom og Ungdom, mødes man i Minderne med Mennesker, der træder saa levende frem, fordi de i mange Aar hørte med til Juleglæderne.

Saaledes er det ogsaa gaaet mig denne Jul, og blandt de Mennesker, den især levende har fremmanet i min Erindring, er Mathilde Fibiger, fordi hendes Juleglæde var saa straalende og nærmest ytrede sig ved at glæde sig ved andres Glæde.

Jeg har derfor tænkt, det kunde interessere »Kvinden og Samfundet«s Læsere at høre lidt om hende, set fra denne Side.

Jeg har først lært hende at kende efter 1864. Ved Tilbageskiftet fra Dannevirke flygtede hun fra Haderslev, hvor hun var ansat som Telegrafist, og da hendes Læge talte om, at hun intet Sted havde at tage hen, tilbød min Moder hende sit Hjem i Helsingør. Endnu dengang forundrede man sig over, at min Moder, der havde voksne Døtre, vilde tage en saa emanciperet Dame i sit Hus; men Forundringen blev næsten større,